

¡Seme baten tristura!

(NERE ADISKIDE EMETERIO ARRESE-RI)

¡Zeru garbiya odoi illunak
zer nola duben illuntzen!
Ala berian nere barrunak
illuna du gaur sentitzen;
pentsaturikan lenago egunak
nola nituben estitzen.....
bañan gaur ja, bai! samintasunak
gogorki nau ni estutzen.

Arrautz barrenan oi dan moduan
gordetzen sumoa osorik,
ala berian nere sentsuan
nituben pozak gozorik;
bañan azala autzitakuan
ez da gelditzen sumorik,
ala izate barrenekuan
ez det arkitzen pozarik.

Len ez nekien nik zer zan pena
bañan orain det ikasi,
alaitasuna nuben len dena
pozez nitzan beti bizi;
bañan ontasun denen azkena
gaur etortzen det ikusi.
¡Ta biyotzeko atzezin lena
nigandik joan da igasi!

Mundu ontatik joan da Zerura
nere amacho maitia,
aingerucho bat oi dan modura
merezimentuz betia;
etzan komeni nonbait pozgille
nerekin bat izatia.
¡Kunplitu bedi gure Egille
Jaunaren borondatia!

¡Au bakardade mingarritsua,
nere biyotza estu da
atzezin nere maite gozua
joan zaidalako Zerura!
Barren nerea ain paketsua
joan zait larri chit estura
amacho dontsu, dontsu gañua
gabe, auñen da ¡tristura!

JOSÉ ARTOLA